

Glasuri din cer

Bragagiu

Gâștile dinspre amiază
Aduc vremea nouă-ncoace,
Umplu-n strigăte de rază
Ale cerurilor pace.

Le-așteptam demult să vină
De pe aripile sure
Vestea largă de Lumină
Să o toarne în pădure.

Peste umbrele de arbori
Prin zăpezile pitite
Fulguiesc cu glasuri dalbe
Stolurile ascuțite.

Freamătă oricare mugur
Ce în inimă se zbate
Ca și slovele din rugă
Spre-Nviere înălțate.

Mă îndeamnă voci de găște
Luminoase și concave
Ca să pierd din viață niște
Mărunțișuri ce-mi sunt grave.

Să le las prin dezghețare
În pâraie din omături
Pornind hojma după Soare
Să nu le rămân alături.

Lăsând inima-mi să bată
Neștiind prudent răspunsul
O strigare aripată
Să-mi răsunе tot ascunsul.

Precum găștele îmi toarnă
Notele de primăvară
Să mă smulg și eu din iarnă
Ca o pasăre ușoară.
Victor Bragagiu